

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Vinařství Noemi s. r. o.**, se sídlem Vinohradská 1305/82a, Brno, zastoupená JUDr. Vojtěchem Mihalíkem, advokátem se sídlem Bezručova 1896/90, Mikulov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 504/15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019, č. j. 29 A 245/2016 – 156,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 10. 2016, č. j. SZPI/AA765-46/2016, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 24. 3. 2016, č. j. SZPI/AA765-40/2016, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 600 000 Kč, povinnost nahradit náklady laboratorního rozboru ve výši 46 910 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a to za spáchání správních deliktů podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění účinném do 31. 3. 2017 (dále jen „*vinařský zákon*“).

[2] Uvedených deliktů se měla žalobkyně dopustit tím, že uváděla na trh víno původem z Moldávie, které dle výsledků laboratorních zkoušek nevyhovělo nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů

se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále jen „nařízení EU č. 1308/2013“), zejména proto, že ve víně byl prokázán přídavek vody či jiné nedovolené enologické postupy.

[3] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 27. 2. 2019, č. j. 29 A 245/2016 – 156, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud neprovedl důkazy, navržené žalobkyní, pro jejich nadbytečnost. Žalobkyně jimi chtěla prokázat své tvrzení o chybném provedení laboratorních testů. Za tímto účelem navrhovala zejména výslechy tří osob, které tyto testy prováděly. Krajský soud poukázal na to, že žalobkyně využila svého práva na odběr vzorků pro doplňující odborný posudek kontrolované osoby, avšak nevyužila možnosti si nechat tento posudek vypracovat. Ten by byl relevantním zdrojem informací. Jinak však mají námitky žalobkyně k provedení testů „*veskerze spekulativní charakter*“. Odborné závěry správních orgánů jsou založeny na relevantních metodách a postupech, protokoly o zkoušce obsahují výčet analýz a dalších údajů, testy byly provedeny dle akreditovaných metod a žalobkyně jejich průkaznost konkrétně nezpochybnila.

[5] Žalobkyně se též dovolávala liberačního důvodu dle § 40 odst. 1 vinařského zákona, neboť spoléhala na doklad V I 1 (dále jen „*doklad V I 1*“) vydaný dle nařízení Komise (ES) č. 555/2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína (dále jen „*nařízení ES č. 555/2008*“). Krajský soud k tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu („*NSS*“) ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018 – 25, v němž se NSS zabýval podobnou námitkou a nepřisvědčil jí, neboť doklad V I 1 představuje pouze administrativní povolení ke vstupu předmětného vína do prostoru EU a jeho předložení nelze pokládat za „*vynaložení veškerého úsilí*“, které vyžaduje § 40 vinařského zákona pro liberaci ze spáchaného deliktu. Ve spojení „*vynaložení veškerého úsilí*“ je obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky pro legální dovoz vína do České republiky.

[6] Krajský soud dále nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná vyvolala ohrožení spotřebitelů, protože osobu, u níž žalobkyně víno koupila, seznámila s výsledky testů až po uplynutí zhruba dvou měsíců. Krajský soud především poukázal na to, že dle správního spisu byla žalobkyně seznámena s výsledky rozborů vždy v řádu několika dnů po ukončení laboratorních testů. Žalovaná tedy neotálela se sdělením výsledků testů. Jednotlivé dílčí výsledky by sice teoreticky mohly být oznamovány kontrolované osobě průběžně (jsou-li testy prováděny průběžně), nicméně pro správní řízení jsou rozhodující výsledky souhrnné, které jsou také souhrnně zaznamenávány v posudcích a protokolech. Z žádného právního předpisu, ani z povahy věci neplyne správním orgánům povinnost informovat kontrolované osoby o dílčích výsledcích testů.

[7] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatelka v prvé řadě nesouhlasí s posouzením povahy dokladu V I 1 ze strany krajského soudu. Upozorňuje, že tento doklad vystavilo moldavské Národní centrum pro testování kvality alkoholických nápojů (*National Center for Quality Testing of the Alcoholic Beverages*), tedy orgán odpovídající Státní zemědělské a potravinářské inspekci. Doklad není jen formálním dokladem pro vstup vína na území České republiky bez reálného dosahu. Případný nesoulad mezi

pokračování

stavem vína a dokladem V I 1 by měl být řešen na „úrovni komunitární“ se státem původu, který tento doklad vydal.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud nezabýval jejími žalobními námitkami o nesprávnosti a vadnosti laboratorních testů; pouze poukázal na pasivitu stěžovatelky ve správním řízení. Stěžovatelka však své výtky vůči těmto testům přednesla již ve správním řízení ve vyjádření ze dne 8. 4. 2016, proto se jimi měl krajský soud zabývat.

[10] Krajský soud též nezákonně odmítl provést stěžovatelkou navržené důkazy směřující právě k prokázání jejich výše uvedených žalobních tvrzení. Poukazuje na judikaturu NSS, podle níž i v případě pasivity účastníka ve správním řízení ten může zpochybňovat důkazy zde provedené v řízení před krajským soudem. Krajský soud nemohl dospět k závěru o nedůvodnosti žalobních tvrzení o nesprávnosti laboratorních testů, aniž by provedl stěžovatelkou navržené důkazy.

[11] Stěžovatelka dále opakuje svoji žalobní námitku o tom, že správní orgány znaly výsledky laboratorních testů dříve, než s nimi stěžovatelku seznámily. Pokud by s nimi byla seznámena včas a ne až s určitým časovým odstupem, víno by dále neprodávala a nemohlo by tedy dojít k ohrožení spotřebitelů. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že rozhodující jsou pouze souhrnné výsledky testů. Pokud krajský soud naznačuje, že stěžovatelka měla vyčkat s distribucí vína na výsledky laboratorních testů, stěžovatelka k tomu uvádí, že neměla pochybnosti o nezávadnosti vína, neboť spoléhala na doklad V I 1.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na judikaturu NSS, z níž též vyšel krajský soud v napadeném rozsudku. K argumentaci stěžovatelky o povaze dokladu V I 1 žalovaná uvádí, že účelem příslušné unijní úpravy je usnadnění obchodu s vinařskými produkty. Jedná se o povolení ke vstupu vína do prostoru Evropské unie, avšak nepředstavuje průkaz bezvadnosti vinařského produktu. Závěr krajského soudu, že stěžovatelka nemohla spoléhat na doklad V I 1, je tak náležitě odůvodněn.

[13] Co se týče kasační námitky o chybném provedení laboratorních testů, žalovaná uvádí, že namítané vyjádření stěžovatelky ze dne 8. 4. 2016, které učinila ve správním řízení, neobsahuje námitky, že laboratorní testy vykazovaly vady. Stěžovatelka zde pouze odkazovala na výrobce vína z Moldávie, který se dopustil zjištěných nedovolených enologických postupů. Správní orgány řádně zjistily skutkový stav a provádění důkazů, navržených stěžovatelkou v řízení před krajským soudem, nemohlo přispět k dalšímu objasnění věci.

[14] Co se týče tvrzeného prodlení v oznámení výsledků laboratorních testů, žalovaná opakuje shodně s napadeným rozsudkem, že právní předpis ani povaha věci nevyžadovaly, aby žalovaná informovala kontrolovanou osobu o dílčích výsledcích testů. K ohrožení spotřebitelů došlo již tím, že stěžovatelka závadné produkty skladovala. Bylo pouze na ní, zda bude i přes provedené odběry vzorků produkty dále distribuovat. Jestliže produkty dále prodávala, mohly se skutečně dostat k velkému množství spotřebitelů. Stěžovatelka nevykázala žádnou činnost k zajištění souladu těchto produktů s požadavky unijního práva.

[15] Stěžovatelka dále zaslala Nejvyššímu správnímu soudu přípis, k němuž přiložila nález Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2019, sp. zn. II. ÚS 1608/19 (dále jen „*nález ÚS ve věci Vinařství U Kapličky*“). Jím Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti společnosti Vinařství U Kapličky s. r. o. ve skutkově podobné věci, zrušil rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 9 As 418/2018 – 48, a rozsudek krajského soudu ze dne 21. 11. 2018,

č. j. 31 A 103/2016 – 154, a konstatoval porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka poukazuje na části odůvodnění toho nálezu, v nichž se Ústavní soud přiklonil ke stanovisku, že stěžovatelka se může liberovat ze své odpovědnosti, pokud spoléhala na doklad V I 1. Ústavní soud dále uvedl, že pokud NSS dospěl k opačnému stanovisku, měl ohledně povahy tohoto dokladu položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie („SDEU“).

[16] Žalovaná ve vyjádření k výše uvedenému vyslovila názor, že Ústavní soud v odkazovaném nálezu v odstavcích 32 a následující prováděl hodnocení skutkového stavu a výklad podústavního práva, neboť předložil vlastní názor na povahu dokladu V I 1 a liberace podle § 40 odst. 1 vinařského zákona, což mu nepřislouší. Pouze argument ohledně položení předběžné otázky SDEU měl ústavní dimenzi, protože se týkal práva na spravedlivý proces. Poté žalovaná opakuje a rozvíjí svoji argumentaci, proč doklad V I 1 nemůže vést ke zproštění odpovědnosti stěžovatelky.

[17] Stěžovatelka v replice k posledně uvedenému vyjádření žalované poukazuje na podobnost věci, o níž rozhodoval Ústavní soud nálezem ve věci *Vinařství U Kapličky* a nyní projednávané věci. Stěžovatelka shodně s Ústavním soudem zastává názor, že povaha dokladu V I 1 je otázkou výkladu unijního práva a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud položil SDEU předběžné otázky, týkající se povahy dokladu V I 1.

[18] Usnesením ze dne 9. 9. 2020, č. j. 3 As 99/2019 – 52, Nejvyšší správní soud rozhodl o přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Odkázal na usnesení krajského soudu ze dne 14. 1. 2020, č. j. 31 A 103/2016 – 409, které bylo vydáno poté, co předchozí rozsudek krajského soudu ve věci byl zrušen nálezem ÚS ve věci *Vinařství U Kapličky*. Tímto usnesením krajský soud předložil ve věci žalobkyně *Vinařství U Kapličky s. r. o.* SDEU předběžné otázky ohledně povahy dokladu V I 1, zejména zda tento doklad představuje jen administrativní podmínku pro vstup vína na území Evropské unie, a zda unijní právo brání vnitrostátnímu pravidlu, že se obchodník s vínem dovezeným z Moldávie může zprostit odpovědnosti za správní delikt spočívající v uvedení vína podrobeného v EU nepovoleným enologickým postupům, pokud vnitrostátní orgány nevyvrátí domněnku, že dle dokladu V I 1 bylo víno vyrobeno za použití enologických postupů schválených Evropskou unií. Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 3 As 99/2019 – 52 konstatoval, že odkazovaná věc je podobná věci nyní projednávané, neboť se v obou případech jedná o dovoz vín z Moldávie na základě dokladu V I 1 a jádrem sporu je význam tohoto dokladu pro posouzení odpovědnosti obchodníka s vínem za správní delikt.

[19] Usnesením ze dne 25. 8. 2022, č. j. 3 As 99/2019 – 55, Nejvyšší správní soud rozhodl, že v řízení se pokračuje. Odůvodnil to tím, že SDEU rozsudkem ze dne 28. 4. 2022, ve věci C-86/20 *Vinařství U Kapličky s. r. o.* (dále jen „*rozsudek SDEU ve věci Vinařství U Kapličky*“), zodpověděl výše uvedené předběžné otázky.

[20] Po vydání rozhodnutí o pokračování v řízení zaslala stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu své vyjádření, v němž rekapituluje dosavadní průběh řízení, zčásti opakuje své již dříve uplatněné argumenty k povaze dokladu V I 1 a zčásti přináší novou argumentaci k existenci liberačních důvodů dle § 40 odst. 1 vinařského zákona. Tato stěžovatelčina nová argumentace nicméně nemá předobraz v žalobě a jedná se tak o nepřipustné kasační námitky (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Relevantní pro rozhodnutí o kasační stížnosti je tak pouze ta část stěžovatelčina vyjádření, v níž namítá, že před vydáním rozsudku SDEU ve věci *Vinařství U Kapličky* měla legitimní očekávání ve zproštění odpovědnosti za správní delikt pouze na základě dokladu V I 1. Stěžovatelka uvádí, že nemohla v době před vydáním zmíněného

pokračování

rozsudku SDEU předvídat, že doklad VI 1 sám o sobě nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předně přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Stěžovatelka sice důvody kasační stížnosti výslovně nepodržuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., fakticky však namítá, že krajský soud se nevypořádal s její žalobní námitkou nesprávnosti a vadnosti laboratorních testů (viz odstavec [9] výše), čili tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je kasační soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[24] Stěžovatelka odpovídající žalobní námitku uplatnila v bodu VII. žaloby. Svůj názor o nesprávnosti laboratorních testů opřela jednak o rozdílné výsledky dvou testů stejného vína (Traminer číslo šarže 180/15) v parametru přídavek vody, jednak zpochybnila hodnověrnost databáze EUROFINS. K těmto tvrzením se krajský soud vyjádřil. Nejprve je řádně rekapituloval v odstavcích 9 až 11 napadeného rozsudku. Vypořádal se s nimi v odstavcích 43 až 45 napadeného rozsudku, kde vyložil, proč přejal vysvětlení žalované ohledně rozdílných výsledků testů vzorku vína Traminer, a též poukázal na to, že stěžovatelka neprovedla vlastní testy odebraných vzorků. Stěžovatelčin odkaz na databázi EUROFINS krajský soud vypořádal v odstavcích 47 až 51 napadeného rozsudku.

[25] I v dalším krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami, jeho závěry se opírají o znalost správního spisu a jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné. Napadený rozsudek je tedy přezkoumatelný.

[26] Stěžovatelka dále vytýká krajskému soudu vadu řízení, spočívající v tom, že neprovedl jí navržené důkazy, přičemž tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. I zde stěžovatelka fakticky uplatňuje kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. existenci „jiné vady“ ve smyslu tohoto ustanovení.

[27] Nejvyšší správní soud z textu žaloby ověřil, že pod rubrikou „*důkazy*“ stěžovatelka povětšinou jen odkazovala na listiny založené ve správním spisu, které se však v soudním řízení správním jako důkaz neprovádějí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 –

117, č. 2383/2011 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na konci bodu VII. žaloby navrhovala výslech tří fyzických osob a dále „výslech žalované“ a v závorce uvedla další dvě fyzické osoby. V textu žaloby výslovně odůvodňuje pouze prvně uvedený návrh: obecně tvrdí, že „výše uvedené tvrzení žalobce o provádění laboratorních rozborů může být potvrzeno výslechem osob, které na straně SZPI tyto rozborů prováděly“. Jak je z uvedeného patrné, stěžovatelka ani zde nijak neosvětlila, jaké **konkrétní skutečnosti** by měl výslech navržených svědků osvědčit; obecný poukaz na „výše uvedená tvrzení“ je nedostačující, neboť bod VII. žaloby obsahuje celou řadu tvrzení různého charakteru.

[28] Krajský soud v napadeném rozsudku odůvodnil, proč důkaznímu návrhu stěžovatelky nevyhověl. Stručně řečeno vyšel z toho, že podklady ve správním spise poskytují ucelený obraz o užitých metodách a o tom, že laboratorní testy proběhly řádně. Krajský soud též poukázal na to, že stěžovatelka mohla nechat provést vlastní testy vzorků a nabídnout tedy důkaz – odborné posouzení kvality vína. To však neučinila. Nejvyšší správní soud se s tímto stanoviskem krajského soudu ztotožňuje a dodává, že pokud stěžovatelka měla na mysli, že určité konkrétní skutečnosti mohly být prokázány navrhovanými výsledky svědků, měla v žalobě upřesnit, jaké skutečnosti má na mysli. Pokud však zůstala jen v rovině velmi obecných tvrzení, nezbyvá jí než strpět následek v podobě neprovedení jí navrhovaných důkazů.

[29] Nejvyšší správní soud tedy k výše uvedenému zavírá, že kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

[30] Co se týče vlastního posouzení věci, jádrem sporu mezi stranami je především povaha opakovaně zmiňovaného dokladu V I 1 a zda se stěžovatelka mohla na základě znalosti tohoto dokladu zprostit své odpovědnosti podle § 40 odst. 1 vinařského zákona.

[31] Podle § 40 odst. 1 vinařského zákona (ve znění do 30. 6. 2017) *právník osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.*

[32] Výše uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že existence, resp. znalost dokladu V I 1 pro zproštění odpovědnosti obchodníka s vínem není dostačující (viz k tomu již citovaný rozsudek NSS č. j. 9 As 418/2018 – 48, a dále jemu předcházející a též již výše zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 217/2018 – 25). Z této judikatury vycházel také krajský soud v napadeném rozsudku.

[33] Rozsudek NSS č. j. 9 As 418/2018 – 48 však byl zrušen nálezem ÚS ve věci *Vinařství U Kapličky*. Nosným důvodem rozhodnutí Ústavního soudu bylo, že pokud chtěl Nejvyšší správní soud dospět k odlišným závěrům ohledně povahy dokladu V I 1 a zpochybnit samotnou závaznost osvědčení jako institutu unijního práva, mohl tak učinit teprve poté, co by předložil předběžnou otázku SDEU. Protože tak ovšem neučinil, Ústavní soud uvedený rozsudek NSS zrušil, stejně jako předcházející rozsudek krajského soudu v téže věci. V pokračujícím řízení pak krajský soud položil SDEU odpovídající předběžné otázky v souladu s požadavky nálezů ÚS ve věci *Vinařství U Kapličky*.

[34] Rozsudek SDEU ve věci *Vinařství U Kapličky* zodpověděl předběžné otázky takto:

- 1) Článek 80 odst. 2 písm. a) a c) a čl. 90 odst. 3 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů

pokračování

se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, musí být vykládány v tom smyslu, že osvědčení obsažené v dokladu V I 1 vydaném – na základě článku 43 nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína – pro určitou šarži vína dováženou do Evropské unie, podle něbož byla tato šarže vyrobena za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Unií, je relevantní pro posouzení souladu této šarže s enologickými postupy uvedenými v čl. 80 odst. 2 písm. a) a c) nařízení č. 1308/2013, avšak samo o sobě k prokázání tohoto souladu nestačí.

2) *Článek 89 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008, ve spojení s čl. 64 odst. 2 písm. d) tohoto nařízení a s čl. 80 odst. 2 nařízení č. 1308/2013, musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která stanoví, že pokud osoba uvádějící na trh v tomto členském státě šarži vína dovezenou ze třetí země, která není v souladu s enologickými postupy uvedenými v čl. 80 odst. 2 písm. a) nebo c) nařízení č. 1308/2013, předloží doklad V I 1 vydaný pro tuto šarži a osvědčující, že byla vyrobena za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Unií, leží důkazní břemeno v otázce zavinění tohoto obchodníka při porušení zákazu uvádění na trh stanoveného v čl. 80 odst. 2 nařízení č. 1308/2013 na straně příslušných orgánů tohoto členského státu.*

[35] SDEU v odkazovaném rozsudku dále uvedl, že „[o]soba, které je vytýkáno porušení zákazu uvádění na trh stanoveného v čl. 80 odst. 2 písm. a) a c) nařízení č. 1308/2013, nemůže platně presumovat, že tomuto zákazu vyhověla, na základě pouhé skutečnosti, že měla k dispozici osvědčení obsažené v dokladu V I 1 pro danou šarži vína, a že pouhým předložením takového dokladu tedy tato osoba nemůže prokázat, že nenese zavinění“. Jinými slovy SDEU – na rozdíl od Ústavního soudu v nálezu ve věci *Vinařství U Kapličky* – přisvědčil dřívějšímu stanovisku Nejvyššího správního soudu s tím, že obchodník s vínem (zde stěžovatelka) se nemůže zprostit své odpovědnosti za správní delikty pouhým odkazem na existenci dokladu V I 1. Protože se jedná o otázku práva unijního (jak též konstatoval Ústavní soud), kasační soud je nyní při posouzení této otázky vázán citovaným rozsudkem SDEU.

[36] Z výše uvedeného je patrné, že kasační námitka stěžovatelky, dovolávající se právě dokladu V I 1, není důvodná.

[37] Ve vyjádření ze dne 9. 9. 2022 stěžovatelka poukazovala na skutečnost, že až rozsudkem SDEU ve věci *Vinařství U Kapličky* soud autoritativně vyložil povahu dokladu V I 1. Stěžovatelka tudíž před vydáním tohoto rozsudku SDEU měla legitimní očekávání, že tento doklad postačuje k jejímu vyvinění z odpovědnosti za správní delikt. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou namítané „legitimní očekávání“ by mohlo vzniknout pouze v případě, že by v době spáchání deliktu existovala ustálená správní praxe či ustálená judikatura správních soudů, která by hodnotila doklad V I 1 shodně jako stěžovatelka. Tak tomu ovšem nebylo. Jak ostatně uvádí i sama stěžovatelka, judikatura správních soudů (i ve světle nálezu Ústavního soudu ve věci *Vinařství U Kapličky*) byla rozkolísaná a nebylo možné z ní vyvozovat stěžovatelkou uváděné závěry. Nadto, správní

soudy ve věci *Vinařství U Kapličky* rozhodovaly samozřejmě až po spáchání správního deliktu stěžovatelkou.

[38] Co se týče kasační námitky, že správní orgány znaly výsledky laboratorních testů dříve a včas s nimi stěžovatelku neseznámily, ta představuje v zásadě spíše jen opakování žalobní argumentace, již krajský soud vypořádal v odstavcích 39 až 41 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s posouzením této otázky ze strany krajského soudu ztotožňuje. Lze dodat, že tato námitka konec konců ani neobsahuje žádnou relevantní právní argumentaci (například s odkazem na příslušné zákonné ustanovení), proč by rozhodnutí žalovaného mělo být stíženo nezákonností kvůli tomu, kdy přesně se stěžovatelka (případně její dodavatel) seznámila s výsledky laboratorních testů. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatelka je vždy odpovědná za to, aby distribuovala jen víno vyrobené schválenými enologickými postupy, a případné úkony správních orgánů nemohou na „rozsahu“ této odpovědnosti ničeho změnit.

[39] Jestliže v souvislosti s touto otázkou stěžovatelka opět odkazuje na doklad V I 1, kasační soud připomíná své závěry výše (opírající se o rozsudek SDEU ve věci *Vinařství U Kapličky*), že existence tohoto dokladu stěžovatelku odpovědnosti za správní delikt nezprošťuje.

[40] K námitce týkající se údajné nesprávnosti laboratorních testů lze odkázat na rozsudek NSS č. j. 9 As 418/2018 – 48, který se obdobně koncipovanou námitkou tehdejší žalobkyně (zastoupené stejným advokátem jako v nynější věci) podrobně zabýval. Citovaný rozsudek lze analogicky aplikovat také v nyní souzené věci, a to i přes to, že byl zrušen nálezem ÚS ve věci *Vinařství U Kapličky*. Zrušovací důvod se totiž týkal právě jen nepoložení předběžných otázek SDEU (k tomu viz odstavec [33] výše). Níže citované závěry proto nadále obstojí. NSS v rozsudku č. j. 9 As 418/2018 – 48 k této otázce uzavřel, že krajský soud dostal požadavkům kladeným na správní soudy ohledně odůvodnění neprovedení nadbytečných důkazů, přičemž „[n]ebylo namístě, aby prováděl množství důkazů, které stěžovatelka navrhovala v části VIII. žaloby. Podstatné je, že v bodech 31 až 35 svého rozsudku v reakci na tuto námitku a s ní spojené důkazní návrhy podrobně rozebral, zda správní orgány v posuzovaném řízení opatřily dostatečně přesvědčivou sadu důkazů, jež sama o sobě odůvodnila závěr o spáchání tvrzeného správního deliktu. (...) Nelze ostatně přehlédnout, že smyslem těchto důkazů mělo být zpochybnit důvěryhodnost databáze EUROFINS, využívané Odborem zkušební laboratoře žalované, z důvodu údajně malého množství vzorků moldavských vín v této databázi. K tomu však žalovaná již ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 10. 2016, na něž odkazuje i ve vyjádření ke kasační stížnosti, vysvětlila, že databáze EUROFINS funguje zcela jinak, než se stěžovatelka domnívá, neboť je založena na analýze stabilních izotopů v dané vinařské oblasti, což stěžovatelka nevyvrátila. Za této situace bylo odmítnutí provedení důkazů ze strany krajského soudu zcela namístě, protože jimi nebylo možno zpochybnit skutkový stav dostatečně přesvědčivě zjištěný žalovanou ve správním řízení.“

[41] Obdobně i v napadeném rozsudku krajský soud srozumitelně a logicky vysvětlil, že v posuzované věci byly všechny analýzy provedeny na základě akreditovaných metod, přičemž relevantnost, platnost ani průkaznost těchto metod nebyla stěžovatelkou ve správním řízení nijak konkrétně zpochybněna. Správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která vede k přesvědčivému závěru, že se stěžovatelka příslušných správních deliktů dopustila (viz zejména odstavec 50 napadeného rozsudku). Námitky směřující proti databázi EUROFINS následně krajský soud vypořádal v odstavcích 51 až 57 napadeného rozsudku. Jeho závěrům, a to i ve světle výše citovaného rozsudku NSS č. j. 9 As 418/2018 – 48, nemůže Nejvyšší správní soud nic vytknout. Co se týče důkazů navrhaných v žalobě, zde

pokračování

již kasační soud vyslovil, že jejich neprovedení pro nadbytečnost krajský soud řádně a správně zdůvodnil (viz odstavec [28] výše).

[42] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu